

Editorial

*Revista
de*
Girona

Un compromís ineludible

Per a l'acte de comiat del professor Modest Prats, del qual deixem constància més endavant, la Universitat de Girona va estrenar la Sala de Graus de la Facultat de Lletres, antiga capella gòtica que els militars havien partit pel mig per instal·lar-hi el gimnàs de la caserna de Sant Domènec. En el discurs d'obertura, el degà de la Facultat, Joan Nogué, va dir que la recuperació d'aquell noble espai com a escenari d'actes acadèmics era una nova oportunitat perquè la Universitat complís el compromís ineludible de mantenir i enfortir el necessari contacte amb la societat del seu entorn.

Aquesta és una qüestió llargament debatuda. Un estudi recent ha revelat que, a l'Estat espanyol, només una de cada cinc universitats es troba integrada en el teixit urbà o en el nucli històric d'una ciutat; el vuitanta per cent dels recintes d'ensenyament superior són a la perifèria. Això, diu l'autor de l'estudi, és fruit de la incoherència i de la inconsciència dels planificadors, perquè no han tingut en compte que la universitat és una institució amb vocació transformadora, i la transformació no es pot dur a terme si s'està allunyat del lloc on es gesta l'activitat humana i on perviu la tradició cultural: «Un espai aïllat de la ciutat i de les seves arrels històriques no és un campus, sinó que respon a la idea de gueto o d'elit, i promou un model d'estudiant que no se sent ciutadà i una mena de coneixement que no es compromet amb la realitat».

Justament perquè sabia tot això, la Universitat va voler instal·lar algunes facultats en el cor del nucli antic de Girona, tot esperant que l'activitat cultural que generarien es projectaria amb efectes revitalitzadors sobre l'entorn immediat. Però, al cap de deu anys, la sensació general és que els fruits esperats no s'han pas produït. L'Associació de Veïns del Barri Vell constata que la Universitat no s'ha integrat a la zona i que la seva incidència cultural en la vida real del barri ha estat pràcticament nul·la. Ens trobem, doncs, davant d'una assignatura pendent de la UdG? Tant de bo que, amb el nou i esplèndid equipament, puguin sovintegar actes que, com el del primer dia, estimulin la trobada fecunda del món acadèmic amb sectors significatius de la societat gironina.

Xavier Montsalvatge: La periodicitat singular de la Revista i la complexitat del seu procés d'edició provoquen sovint disfuncions com la del darrer número: va aparèixer després de la mort de Xavier Montsalvatge i certament es parlava d'ell, però només per festejar els seus 90 anys acabats de complir. Cobrim ara aquell buit informatiu amb dos articles dedicats a l'eminent compositor gironí: un sobre les característiques de la seva obra i un altre amb records de joventut a través del fil conductor d'unes cartes privades. Esperem tornar aviat amb noves aportacions que completin el tribut d'admiració i de reconeixement que Montsalvatge mereix.